

8. szám.
Febr. 21-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra
jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethető minden póstahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

HAMVAZÓ SZERDÁN.

Itt van a nap, az a szent nap,
Mikor minden ember egyszer
Mebánja, a mit vétkezett.
Ifjuasszony bánja nagyon —
Hogy pártáját elcserélte
Vén legény, — hogy ifju férj lett.
Görög bánja volt királyát,
Kíért nem tud ujat kapni.
Szultán bánja háremhölgyét,
Ki elszökött muzsikussal.
(A muzsikus is azt bánja.)
Lengyel bánja, hogy énekelt,
Muszka bánja, hogy ütlegelt,

Kerepesi igazgató
Bánja ténor s primadonna
Elkifogytát s bánatában
Diapasont alább hangol,
Dramajátszó színész bánja,
Hogy nem tanult énekelni.
Bánja Mexicot francia,
Az angol a gyapot árát.
Szaid pasa azt, — hogy meghalt.
Handabanda, — hogy született
Ujságíró bánja, — hogy irt;
S olvasó, — hogy praenumerált.

K—s M—n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Azt mondanak, hogy amerikaiak legügyeseben tudnak felhasználni hírlapi czikkeket privat üzleti reklamatiokra. Igy olvastunk a minap egyet ilyent : „Victoria! Frederiksburg be van vitetve! vitiz hadsergeink *olyan tüzel* rohantak a csataba, melyhez hasonló tüzet csak a mi általunk arult *kőszín* adhatja, kaphato mazsankint kít schinglingírt, Coaks-street, nro 305 a magazinban.“

Hanem mi míg enl is töbre elvitük. Nalunk mar hasznaljak hírlapi vezirczikeket *haszagi ajánlatokra* valo nizve. Id van ni kedves barátunk *Zichy Anto*. Csak írja egyik vezircziket a másik után, csak írja : csak olvasunk, csak megind olvasunk, csak nem írünk, hova akarja vele kilukadni? had eczer kirukolja vele, hogy ő neki *Kemény Zsigo* barátja azt mondta, míg töb barátjai is azt tanacsoltak, hogy sokal joban cselekeszi, ha vezirczikek helyet „*meghazasodik*“ Videat homo! Milyen ügyesen ata tutara firhez menendő publicumnak, hogy ő míg nótelen ember, a ki ípen hazasulasra valo, a ki ezen az uton keresi hitves tarsat, s a mit beszilte, az mind metaphora.

Anto barátunk így akarta tutara anyi vilagnak hogy ő kíz feloldozni szabadsagat egy szíp hajadon menyecske kedviirt, közös ügyek elintizisít magara valalnyi szeretetremilto oldalbordaval; lemondanyi függetlensigrül, odahaza; elfogadnyi statusadosagokat — szabo is masamod kontok alakjaban; elismernyi egysiges allapotot, fentartasa melet a dilutanonkint casinoba jarhatas autonom joggyakorlatanak; megunvan a nőtlenisig provisoriumat, belemenyi a loyalis szent hazasag kötelikeibe s lemondanyi minden idegen szíp szemekel vala coquettirozasrul s nagyon örülnyi anak, ha az uralkodast letehet kezeibe az aszonymak, s nem kivani saját megkoronaztatasa, söt elenalanyi minden respublikai iranyzatnak saját alatvaloi közöt! — No csak menyi haszna van ujsagiroi tehetsigne.

Csak curiosus vagyok nagyon, valjon hanyan fognak fővarosi szipsígek ere a vilagos „Heirathsgesuchra“ Üstököshöz beküldenyi photographiaikal ellatot ajánkozasaikat?*)

Alazatos szolgaja

Tallerosy Zebulon.

*) Már van is egy néhány.

Szerk.

HOL SZÜLETNEK A REGÉNYEK?

(Egy metrompás*) naplójából.)

Közli : **Kakas Márton.**

Hol születnek a regények?

Hát hol születnének másutt, mint a nyomdában?

Bizony nem is a Pieridák berkében ám.

Minden regényhez két személy kívántatik; egy férfi és egy hölgy.

Egy férfi, a ki azt kizedi, s egy hölgy, a ki a papirt a masina alá eregeti.

A regények kétfélék : olyanok, melyeket a szerző egyszerre készen hoz a nyomdába, és olyanok, a melyeket hasábonkint kell tőle a fiu által elexequáltatni, a szerző maga sem tudván, hogy mi lesz a regényének a vége, csupán azt az alapeszmét birván, hogy annak hetenkint 36 ezer garmond betüt kell kiadni. Ez utóbbiakat nevezik tárczaregényeknek, a mik-

*) Nem tetszik tudni mi az a „metrompás?“ Nem is tetszik hát akkor tudni semmit. Ez a név származik abból a francia szóból, hogy „metteur en pages“ a mi nem jelent valami „meteort“ hanem jelent olyan hasznos férfit, a ki azokat a nagy lepedő hírlapokat hasábockba beosztja s nyomtatás alá elrendezi : a minden írók fölött álló hatalom, a ki a szerkesztőre ráparancsol, mikor még írni akar : „élég! ne tovább; — mert nem fér bele a lapba.“ Egy szóval a betűszedők alkotmányos vezére, s a hírlapok szószerinti alkotója.

nek legközvetlenebb sikere az, hogy aszedőfiu az utánuk való szaladgálásban elszakgat három pár csizmát.

Mikor egy regényben sok a szakgatott apró párbeszéd, a potyogatott kikezdés, akkor annak a regénynek kiadója van, a ki ivszámra fizet. Az ilyen szedést híják „Spekk“-nek „szalonnának.“

A tárczában jövő regényeket rendszeren én szoktam kiszedni. Nem azért, mintha valami nagyon gyönyörködném bennük, hanem azért, mert a regényíróknak szabályszerűleg oly infamis rosz irásuk van, hogy azt csak olyan ember tudja kiszedni, a ki már tanulmányozta a hiegroglyphokat.

Az valami rettenetes, a hogy ezek az írók körmölni tudnak! Az egyik olyan akombakomokat ad, hogy munkába kerül, míg az ember megtudja, hogy magyarul van-e írva, vagy görögül? Egyik hátrafelé dönti a betűket, mintha sertül kótyagosodtak volna meg, másik meg úgy ír, mintha egy hosszú garádot akart volna csinálni egymás mellett álló léczekből, a melyek közül aztán ki kell találni, hogy melyik lécz micsoda betűt jelent? ez a három lécz egy *m*, ez a két lécz egy *u*, ez a lécz vagy *l*, vagy *b*, vagy *c*, ez a keresztülszegezett lécz pedig meglehet, hogy *t*, de nem lehetetlen hogy *f*, sőt arról sem állok jót, hogy *x*. Ez még hagyján, de van olyan a melyik egészen ismeretlen jegyeket használ, a milyenek semmi alphabetben elő nem fordulnak, sőt olyan is van, a ki épen semmi betűket sem ír, hanem csak krix-krax, ismerd meg ha tudod, hanem mindezeket csak belehet tanulni nagy sokára, de van egy író itten, a kinek mindennap másforma írása van, és egyik nap irtozatosabb, mint a másik. Ennek a cryptographiáján nem is tud elmenni senki itt Pesten csak én, úgy hogy az nem mehet más szerkesztőséghez munkatársnak, mint a hol én szedek, ha mingyárt aranynyal kínálnák is.

No hanem hát ez már nekem csak játék.
Van azonkivül sok egyéb baj itten.

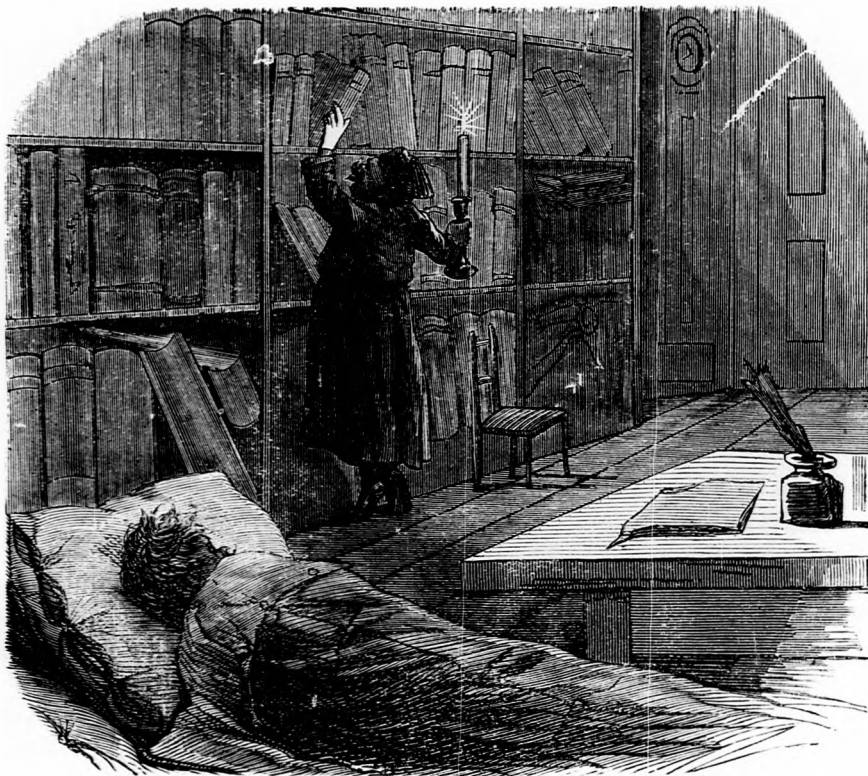
Tessék elhinni, hegy ha azt úgy tudná minden ember, senki sem irigyelné a betűszedők sorsát.

Hát a legelső mingyárt azt, hogy azok a tisztelt urak, a kiket mi egymás között úgy szoktunk hívni, hogy „das hochverehrte Federvieh“ soha sem gondolják meg elébb, hogy mit irjanak, csak mikor már kiszedették velünk. Az embernek majd a szeme fut ki a nagy fáradságban, míg betüről betüre kiszedhetette, a mit ők leirtak; és azzal mi kénytelenek vagyunk. Mert ezek az urak ugyan irnak a democratiáról, de azt nem gyakorolják, mindent velünk, de előleges beleegyezésünk nélkül tétetnek. Én sokszor előre látom, hogy no ez megint számárság már, ezt ki fogja törülni a szerkesztő, emezt meg a censura, de azért ki kell szedni, s mikor aztán jön az első sárkány; a szerkesztő: kapja magát, keresztül huzza veres plajbászszal. Hát nem tudta meggondolni, hogy nem jó, a mit irt, mielőtt kiszedette volna.

No de ez még szelid sárkány; ez csak en gros törül; nem veszekedik velünk sokat. Hanem azután jön a hétszemü sárkány a corrector! No ez még csak a gyilkos szerzet!

Rettenetes fenevad ez a corrector! Minden csekélységbe beleköt, egy betűt elnem enged. Mindent jobban akar tudni, mint én. Aztán csak legalább értelmes ember volna. De hát milyeneket tesz, példának okáért: az egyik szörnyeteg azt írja: „az orosz külügyér.“ No már hallott valaki ilyen szót! Én észreveszem, hogy ez tollhiba, s kiszedem neki rendén, a hogy kell: „az orosz kalugyér.“ A bibaszt corrector kikorrigálja megint: „az orosz külügyér“ de azért mégis úgy hagyta, hogy „orosz kalugyér“ nekem lett igazam. Másnap aztán veszekedett velem, de én sem hagyta magamat.

Most tessék hallgatni, hogy mi történt a harmadik sarkánnyal? ez a revisor!

Történeti adoma.

A ma élő Democritus S. G.-nak — kitünő tudós édes atyja S... n István, pápai tanár volt. — Ezen, korában élt tudósok legelsőbbikének, veje volt az élcezeiről híres S... ly István.

Egyszer meglátogatván ipa urát — a jó mama a könyves szobában vetett neki ágyat.

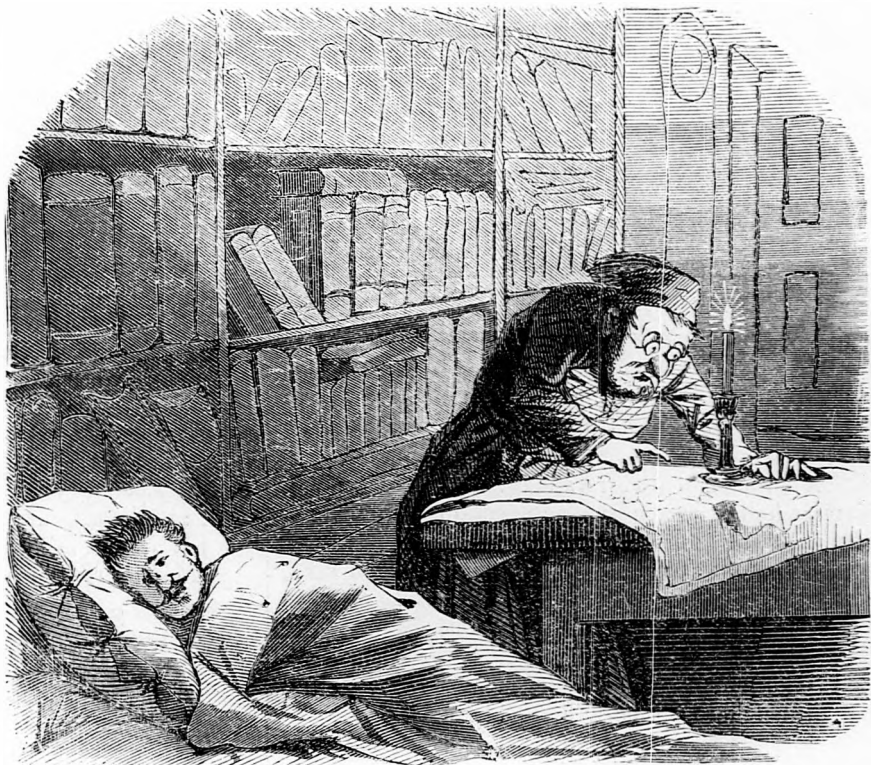
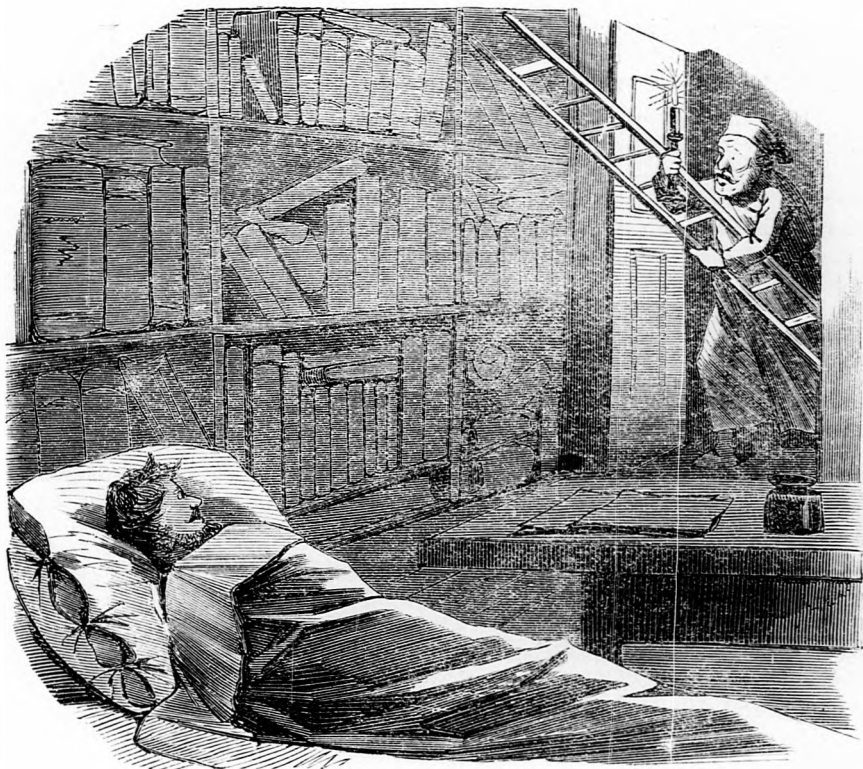
Vacsora után — ugy 10 óra tájon, a vendég vő lefeküdt — a mint alunni kezd — jön ám az öreg ur ipa gyertyával, s ott *kitet-kutat könyvei közt* — míg egyet a tömérdek közül kivesz — s azután szó nélkül távozik vele. — S... ly befelé fordul, próbál alunni ismét — de az ugyis szokatlan helyen, az első álombóli felveretés után, az nehezen sikerült. Végre csakugyan elaludt. — De nem aludt 10 perczig, mikor az öreg ur jön ismét gyertyával *s nagy ovatosság közben úgy borít fel egy széket* — hogy veje, ha harmadnapig nem aludt volna is, fel kellett volna neki éb-

redni. Kivett ismét egy könyvet a glédából, s ment ismét vissza dolgozó szobájába. Most még nagyobb buzgóságba került elalunni. De végre mintegy éjfél felé sikerült neki. Azonban alig aludt néhány percet, ekkor várt rá az igazi kísértetes látvány. Valami idétlen zörgés megint felveri álmából, s a mint az ajtóra néz valami csoda alkotmány toltta magát előre, bűbajos árnyékot vetvén a falra.

Hát bizony megint az reg ur jött, egy létrát czipelvén vállán, s azt a thekához támasztván, könyvei rengetegének — legfelső soráról, valami antiqua mappát vett le, s mivel ugyis észrevette vejének ébrenlétét, letette az asztalra, s ott keresgélt benn valami antidiluvianus országot.

De már akkor S... ly sem tűrhette tovább az édes álombóli felzavar-tatást: Lássá édes atyám uram — így szólt nagy boszusan — így jár ám a ki fiatal korában nem tanul.

Per nexum idearum. S...nről levén szó; elmondok még egy történeti adomát ugyancsak S...n Péterről, de ez már gyönki pap volt.

H...s ur, a gyönki iskolának halhatatlan jóltevője 60 ezer forintot hagyott a gyönki iskolának. — Sokan csodálkoznak azon hogy ezen vallási alapítvány, oly záradékkal bízott Tolnamegyére, hogy ezen alapítványt pap soha se kezelhesse. Ennek oka e következő történetéből fejlődő meg.

S...n Péter volt a gyönki pap, H...s is ott lakott. Kedves komája volt ez utóbbinak a pap, ki nemesak egyike volt a legjelesebb papoknak, de e mellett igen szép birtoku földesur volt (Bönyön Alapon, Pustanyéken.) Ez a k t ur belefáradhatatlan disputabundus ember volt. Egész napokon keresztül úgy elzivakodtak egymással, hogy az évés nem jutott eszükbe. Ejártak egymáshoz, s úgy kiáltottak egymásra, hogy a cselédség azt gondolta, de mingyárt felfalják egymást. Pedig ők voltak a barátok példányképe: Dávid és Jonathan, soha egy ferde szóval vagy egy illetlen kitételrel meg nem sértették egymást.

Egyszer tavasztájon valami captiosus kérdés felett vitakoztak. S...n volt előnyben. Tudja komám uram! ennek ellene másutt nem bizonyíthatok, mint Pesten, az országos könyvtárban, de ott, szent bizonyossággal állítom hogy meg fogom önt czáfolni.

Gyerünk hát Pestre mond S...n. Ugy, de eltört a kocsim rudja; válaszol H...s, „Adok én kocsit.” „Én meg lovakat” s daczára az irtóztató utnak neki indultak Pestnek. A kocsiban egyre folyt a vitakozás, a kocsis mindig azt várta, mikor eszik már meg egymást.

A mint valami negyednap mulva Kápolnás-Nyék utszáján menének, a nagy heves tüzes disputatio között talán életében először goromba szóval bántalmazta H...s S...nt. Ez alig akart hinni füleinek, de H...s ugysis bent levén, ismételte sértését — — ilyen emberrel ugymond nem megyek egy kocsin.

Nincs annál könnyebb dolog; mond S...n; megállj kocsis, a kocsi az enyém, a lovak komám uramé, fogj ki kocsis.

A kocsis megállt, fáradt lovainak úgy sem sok biztatás kellett erre nézve, az országút kellős közepében, felszáríg érő sárban kifogott, H...s leszállt a hintéből, S...n pedig addig maradt benn ülve, míg egyik ott lakó rokona lovakat küldött érte, és udvarába vontatta.

Soha se szóltak többé egymáshoz, még csak nem is köszöntek egymásnak; nem is sokáig éltek azután, belehaltak a nagy hallgatásba.

Fresco ritornell-féle.

A mióta szivedből kiestem,
Három fonttal lett soványabb testem —
Mert magamat szörnyűkép epeztem!

Ögyelegyén egykorában Pesten,
Egy modistin boltjába belestem,
Bámultomban majd, hogy el nem estem.

S épen e lön átkozottul veszttem —
Észrevettél a midőn belestem,
S e miatt a szivedből kiestem!

De ha magam hasztalan epeztem
E világon legutolsó prestem —
Az lesz hogy a hasam felrepeztem!

Borkoresolyák.

= *Tekintetes ur.* Mi baja a lábodnak Matyó,
mért van bekötve?

Matyó. Hát megrugta a szamár tekintetes ur.
T. u. Te otromba lurkó! úgy kell azt megmondanod?

M. Hát megtisztelem, tekintetes uram a szamár,
rugta meg, nem jól mondtam?

T. u. Persze hogy nem!

M. Hát megrugott, könyörgöm legesleg mélyebb
atosággal, tekintetes uram a szamár.

T. u. (Dühvel.) Hord el magad előlem, te tökkel ütöt. fejü kamasz különben. . . .

M. (Morogva el.) Tán biz azt akarja, hogy gyiá-
kul beszéljek.

= Egyszer M...n István pápai tanár — ebéden nála levő vendégeivel — a költészet felett versengett — állítván, hogy a poeták mestersége, nem valami nehéz mesterség — ő ugymond akármely tárgyról — a mi neki feladatik — rögtön verset mond. Épen egy izraelita atyafi haladt el az ablak alatt: no komám uram, mond egyik vendége, mondjon hát arról a zsidóról egy verset.

Márton rögtön így versele:

Szerencsétlen az Izrael
Farahó nem bocsátá el,
Szerencsétlen nép: az ég lát;
Mely nehezen csinálsz téglát.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Borkorcsolyák.

= Ezekben a napokban egy jó barátom következő tartalmu levelet kapott: „Veszprém 3-ik decz. 1862. Nagyon tisztelendő ur! Már sok idők lefolytával emlitésemet azon meggyőződéssel fejezem ki, hogy tisztelendő bölcs belátása szerint azon érdemet nyerhetnék el, hogy mint pásztor a egyháznak, és a híveknek, és az Isten bölcseségének, és hogy mi is azon jó gondolatoknak tárgyává válhatnánk, és ró-lunk sem felejtkeznek meg, és határozná el, hogy én még ezeken kívül kötelességemnek tartom, a mi a bölcs teendőmhöz tartozik, és ezeket a szegényeket a régi megszolgáltjokért ki fogom elégíteni, az iránti meggyőződésünk rendíthetlen és hiszszük, hogy erkölcsi palláját tisztelendő urnak semmi sem fogja sértésben igényelni. Így kérésünket ujitván kérünk bocsánatot, és maradunk továbbra is jóakaró szolgálói.“ P...y János és nőm m. k. *oldal írással*: há-táridő e hó hetedikére.

Hogy e csodabogáron senki sokáig ne töprenkedjék; sietek megmondani, hogy ez: Szabó kontó. Ajánlom egyszersmind e műremeket a fővárosi mes-ter uraknak.

= Az öreg D...y roppant szenvedelmes kártyázó volt. Egyszer vendégeivel három nap s három éjszakán át folyvást preferanczozott, s már annyira beleuntak, hogy az öreg s a kártya elől menekülve feljöttek Pestre; D-y is velök. — Nagyszerű temetés volt ép azon délután s a hatvani utcza a gyászmenetre váró népség által ugy eltorlaszolva hogy lehetetlen volt tovább haladniok. Egy ideig szótlannul lesték a menet közeledtét; az öreg D-y mozgolódott ülésén, vakarta fejét — valami hiányzott neki. Aztán csak mintegy gépíleg belenyul oldalzsebébe, kivessz egy kártyajátékot s ezt barátainak oda nyujtván mondá: „Nem tetszik egy kis preferancza?“

Egyszer kerti házikójában játszott; már éjfélt után járt az idő s a gyertyák majdnem egészen kitéve; D-y anélkül sem hagyta volna el örömet a játékot, hanem épen bukás lévén minden áron iparkodott a gyertyákkal ugy gazdálkodni hogy legalább addig eltartsanak s e miatt mindenkit figyelmeztett hogy csak ne koppantsák; de hiába, már minden pillanatban kialuvással fenyegettek, szerezni pedig nem lehetett, mivel a háziasszonyt háborgatni restelték. D-y most kitekint a szerűs kertre szolgáló

ablakon s megpillant egy ott álló kis szalmaboglyát. Mindjárt felgyujtatom ezt a szalmát, mond az öreg, s nem sokat törődve az ebből eredhető káron vagy veszedelmen, megparancsolá az inasnak, gyujtsa meg rögtön. Nemsokára fellobbant a láng, melynek világánál aztán elkártyáztak reggelig; D-y nyert ugyan, de a drága gyertya árát még sem bírta kinyerni.

Praeveniálta mint Megyeri a macskát.

Jól tudom én, hogy nem minden ember ismeri e proverbiumot: — de azok a debreczeni diákok — a kik mintegy fél századdal ezelőtt, tiprották a collegium pitvarát; elszéledve az egész hazába — még most is — *data occasione* — egész kedélyességgel mondogatják: *praeveniálta mint Megyeri a macskát*. Hát biz ennek ez az eredete:

A 14 ik szobának macskája volt.

Ellehet gondolni, mennyiféle impertinentiának lett tárgyává ez a szegény pára állat, a miért hogy nagyravágyása oda vezérlette „Pallásnak zöldes táborába.“

Egyszer a 15 beli legénység, nagy conjuratio^t forralt a 14-ki macska ellen.

Szép csendesesen kezdett alkonyodni — lezcke után volt az idő — az egész 14, annak illő rendi szerint, mélyen el vala merülve, mindenféle sinusok — cosinusokba és még sok mindenfajta Sofiákba és Logiákba. A macska is ott dorombolt nagy tudósan — egy thekán heverészgetve — midőn egyszerre az ajtó hirtelen felcsattanik, s valami veszett ordítás örvénylik be az ajtón, azután rohan be a sok kópé — ahány, annyiféle állatnak hangját tele torokkal utánozván.

Ott ült Megyeri az ablaknál. A mint felveti szemeit, nagy görög bibliájából, tekintete rögtön a macskára esett, kinek egész valóján látszott az a komoly elhatározás, hogy az ablaknak ugrik. Megyeri, hirtelen, mint a gondolat — kiüti előtte az ablakot, s a macska, kész rést talált már a menekülésre, — „Praeveniáltam — mond Megyeri — neki nincs jussa kiütni az ablakot, egy garassa sem lévén a coetus cassájában.“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Legtökéletesebb szabadság van abban az országban, a hol az ember mindent szabadon tehet, — a míg rajta nem kapták.

— — Azt mondja a „Magyar Sajtó“ hogy a ki pénzért ír, az zsoldos, a ki zsoldos, az közkatona, de nem vezér és nem proféta. Bizonyosan azt hiszi, hogy a főtábornagyoknak nincsen fizetésük; s hogy Stéger valahányszor a Profétát énekli, mindig ingyen lép föl.

— — (De hát miért is haragusznak a bécsi pénzemberek a magyarokra?) Azért, hogy a magyar törvény szerint adósságért nem lehet valakit becsuktatni. (Oh ezen nagyon könnyű segíteni: — irasson a hitelező az adósával a kötelezvénybe valami politzeywidrig dolgot, akkor aztán majd becsukják.)

— — (Nem értem én, miért van most tél derekán olyan meleg?) Nem érted-e? Tán csak nem akarod, hogy a szegény lengyelek odakinn az erdőn mind megfagyjanak?

— — A francia császár udvari báljában egy hercegasszony meztláb jelent meg mint a vad királyné. Egy németországi udvari bálban pedig mindenki púderezett hajjal kénytelenítettven megjelenni, minthogy a városban egy fodrásznál több nem volt, az már reggel négy órakor elkezdte a dámák frizuráit rendezni. (Jól járhatott, a kiét legelőszőr elkészíté, mert az aztán estig ülhetett egy helyben mozdulatlanul, hogy megmaradjon fején a hajpor! Milyeneket gondolnak ki az emberek kevélységükben!)

A Handabanda philosophiája.

Kákay Aranyos azt állítja, hogy minden ember, a ki a felebarátjára valamiért panaszt tesz, denuncians.

A kritikus, ki a Handabanda verseit nem találja jóknak: ocsmány denuncians.

A kit meglópnak s ki ezt a rendőrségen feljeleníti: kegyetlen denuncians.

A ki a vendéglőben figyelmezteti a szomszédját hogy a kotlettből ne egyék, mert szaga van: az alacsony denuncians.

Az előfizető, a ki reklamál, hogy nem kapta a lapot: nyilvánságos denuncians.

A ki a csizmadiára panaszkodik, hogy kidült a sarujának az oldala: az lefelé denuncians.

A ki félreveri a harangot, mikor tűz van: az népizgató denuncians.

A hitelező, a ki feladja a nemfizető adóst, — ez pedig épen czudar denuncians.

Ezek mind az árulkodók kategóriájába tartoznak.

Hanem az az ujságíró, a ki a pajtására ugyanakkor, midőn az sajtóper miatt a katonai törvények előtt áll, olyanokat fog, a mikkel azt még jobban beuszathassa, az — csak tréfás, mulatságos fiu, semmi más.

Pártkülönbség.

1847-ben történt, akkor, midőn a korteskedés a legelkeseredtebben folyt, hogy a p—i lyceum előtt két uri egyén találkozik egymással; egyik a vörösek pártjához tartozott, míg a másik a fehérekéhez, mindegyikük kalapján hatalmas vörös és fehér szalag jelvény volt föltűzve.

Épen midőn kiki saját pártjának erejéről és nagyságáról vitatkozik, hajtának arra egy farka vágni való ökröt.

— Nézd csak pajtás — szólal meg a fehér párt embere, hogy ne lenne a mi pártunk nagyobb s erősebb, midőn ily nagy csapatban es upán egyetlen egy vöröset találsz, a többi mind fehér.

Derék cigány familia.

— Hát dade, hova lettek a fiaid?

— Já! azsok nagyra vitték mind: azs egyik dobos a városban, a ki hirdet.

— Tehát hirnök?

— Azs ám. A másik gyalog-posta.

— A ki sürgönyt hord.

— Azs ám. A harmadik meg kovács, a negyedik meg, a legifjabbik, azs vajda.

— Jeles négy testvér!